

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Gefion og Gylfe

Citation: Hertz, Henrik: "Gefion og Gylfe", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid65560/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Geston og Gylfe.

I.

Sun stod i Gylfes Haller
Med høje Miner,
Dg qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

„O Geston, Hersk Afkom!“
— Saa talte Kongen —
„Med rige Gaver kom du
Hen til min Sal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Dg med din Harpes klare,
Gellige Klang.

Hvad giver Gylfe Konning
 Til dig som Gjengjæld?
 En Ring af Guld hiint røde
 Rækker han dig."

Og Gefion greb i Harpen
 Med muntert Hjerter:
 „En Ring af Guld hiint røde
 Raader jeg selv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
 Min Sang du lønne!
 Med Orne stærke lad mig
 Nisje det fra."

Og Gylfe gik fra Hofsal
 Med Hofmænd gode,
 Og undred', der han stued'
 Ornenes Gang.

Fra Niben trængte Jernet
 Til Jordens Midtpunkt.
 En bred og hundløs Fure
 Viste dets Vel.

Fra dybe Kilder Vandet
Gaar ind i Furen,
Hvor som et blaaligt Bælte
Boerne gif.

Og Stykket, der har pløiet
Fra Gylfes Nige,
Traf Oxene med Bælde
Langt over Land —

Og stød det ud i Søen,
Hvor nu det ligger,
Af Guder rigt begavet,
Gefions De!

Men Gefion stod paa Den
Med høie Miner,
Med Sang i Skjen bød hun
Drotten Farvel.

II.

Hun stod paa Dens bundne Kyst
Og læned' sig til Voven:
„O Gylfe Konge! hør min Røst!“
Saa qvab hun over Voven.
Saa qvab hun over Voven for Kongen.

„Vel har jeg pløiet fra dit Land
Et rigt og kostbart Stykke,
Og skilt fra dig ved dyben Strand
Min Væ, der her skal bygge.
Saa qvab hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
Skal atter os forbinde.
Ihi over den en Bro jeg flaaer,
Der aldrig skal forsvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ry,
Dens Bue brede sig lægger,
Og bygges altid op paany —
En Bro af stærke Snekker.

Saa denne Bro, der bærer godt,
Stal fare glade Gæster,
Dg ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
Vort Forbund jeg befæster.*

Hun laug og stirred' for sig ned
Dg læned' sig til Boven,
Dg atter fra den vundne Bred
Saa qvad hun over Boven.

„O Gylfe! sære Fremtids Kaar
Staae klare mig for Diet.
Erfar, hvad jeg om Landet spaaer,
Seg nys fra dig har pløiet.

At dette Land er en Bart
Af Søerrigs tappe Rige,
Det skal i Liden kjendes klart
I Tvefamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte skal
I Kamp vort Forbund løses,
Dg grunt og ved hinandens Fald
Vort Hjerteblod udøses.

Og dog, o Gylfe! — at engang
Min De fra dig er bundet,
Stal kendes paa den stærke Trang,
Der luster over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen -
Alt efter grimmeſt Bægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til ſin Slægtring."

--- Og Geſton ſang, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og ſufed' med prophetiſk Klang
I Sundet over Boven.

Den ſuſer end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Geſtons De
Og over Nordens Lande.
Saa quod him over Boven for Kongen.